

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No: 18.

TIISTAINA, HUHTIK. 30 P.—TUESDAY, APRIL 30.

1918—Kahdeksas vuosikerta.

Englannin naisten äänioikeuslaista

Kun Englannin uusi äänioikeuslaki, joka myöntää naisillekin jonkunlaisen, rajoitetun äänioikeuden, tuli varsinaisesti täksi, iloitsivat naisasian ajajat suuresti siitä voitosta minkä naisasia oli siten saavuttanut. Keski- ja yläluokan naisille se tosin merkitseekin voittoa, vaan työläisnaiset ja työväenluokka siitä eivät hyödy. Ensimmäkin ovat vasta kolmekymmentä vuotta vanhat naiset äänikelpoisia ja hekin ainoastaan siinä tapauksessa, että ovat omaisuuden omistajia tai omaisuutta-omistavien miesten vaimoja.

Kunnallisissa vaaleissa Englannissa on äänioikeus ainoastaan verojen maksajilla eli henkilöillä, jotka ovat olleet vähintään kuusi kuukautta omaisuuden omistajia. Siis naistenkin, tullakseen äänikelpoisiksi, täytyy ensin ansaita itselleen tarvittava määrä omaisuutta tai mennä varakkaitten miesten kanssa avioliittoon, joka aikaa Englannissakin olla yhtä mahdollon kuin naisten työläkin rikastuminen.

Sitäpaitsi on laissa muitakin

Vailla "pohjaa" ja kuitenkin "tukena"

Toverittaren numerossa 15 Eva R. näyttää olevan taipuvainen unohtamaan koko alkuperäisen väittelyaiheemme ja siksi vetäkseni hänet siihen takaisin mainitsen, että me jouduimme mielihyvästä vaihtamaan siitä, onko oikeutettua nimittää työläisnaisten toimintaa sos. naisliikkeeksi.

Ensimmäisessä kirjeessään asiasta Toverittaren No: 15:lla Eva R. sanoo heti reilusti, ettei se nimitys ole oikea ja ettei sos. naisten toiminta ole liikettä, vaan että se on sos. agitatsioonijärjestö. Seuraavassa kirjotuksessaan no. 15 hän sanoo sen olevan "Työväenliikkeen asean luokkataistelussa eli propagandalaituksen" ja kaiken lisäksi ajattelemattomasti "erehdy" itsekin sanomaan näin: "Sosialistiset naisliikkeet ovat olleet merkityksestä ainoastaan sikäli kun ne ovat olleet tukena maittensa sos. puolueelle eli työväenliikkeelle." Toisin sanoen, sos. naisliikkeet, siellä missä ne ovat huomattavasti esiintyneet, ovat tämän Eva R:n lausuman mukaan joutuneet "tukemaan" sosialistipuoluetta ja sen toimintaa. Näin suurta tunnustusta sos.

pykälää, jotka estävät naisia käyttämästä äänioikeuttaan. Jos nainen jättää miehensä, menettää hän äänioikeutensa kunnallisvaaleissa ja vaikka mies hylkää ja jättää vaimonsa, niin nainen menettää sijnäkin tapauksessa äänioikeutensa.

Kun naisten äänioikeuslaki oli tekeillä, vastustivat useat kymmenet naisten ammattiyhdistykset ja naisliitot siinä olevaa kolmenkymmenen vuoden ikärajaa. Naisten äänioikeusliiton johtajat Mrs. Fawcett ja Mrs. Pankhurst laikkasivat sitä viimein vastustamasta ja tyytyivät kompromissin nimittäm, että tämä naisten äänioikeuslaki on vain väliaikainen. Mutta keskiluokkalaisilla suffragettijohtajilla ja Englannin kuudella miljoonalla äänikelpoisella, eli omistavan luokan naisilla, on syytä olla lakiin tyytyväisiä, sillä se antaa heille etuoikeuden puolustaa luokka-asemaansa työväenluokan vaatimuksia vastaan. Se on luokkalaki. Työväenluokka ei voi tyytyä omistavaa luokkaa hyödyttäviin kompromisseihin niin tärkeässä kysymyksessä kuin äänioikeus on, ja siksi täytyy Englannin työväestön ryhtyä luokkana taistelemaan itselleen kaikista rajoituksista vapaata äänensäkäyttöoikeutta.

naisliikkeelle en olisi odottanut ainakaan Eva R:ltä, joka aluksi ei koko liikkeelle olisi suonut edes "liike" nimitystäkään. Eva R., siis tämän mukaan jo rientää minunkin edelleni ja suottapa meidän tästä asiasta onkaan enää kiistellä, ellei Eva R. odota sitä, että tätä vastaan panisin vastalausetta.

Toverittaren numerossa 6 sanoin, että sos. naisliikkeen tarkoituksena on kasvattaa naisesta tasa-arvoinen taistelutoveri miehen kanssa, jotta hän kykenisi tehokkaammiin ottamaan osaa yhteiskunnalliseen taisteluun. Tämän, jos minkään pitäisi Eva R:llekin osottaman, etten väitä sos. naisliikkeen ajavan mitään "naisen erikoistutia", ja mitä sos. naisliikkeen tarpeellisuuteen vastaisuudessa tulee, niin en ole siitä mitään ennakkolaskelmia tulevaisuutta varten tehnytään, olenhan vain vihjaissut siihenkin suuntaan että sellaisen "liikkeen" henkiin herättäminen olisi tarpeellista tämän maan työläisnaistenkin kiskomiseksi luokkataimintaan poliittisten oikeuksien hankkimiseksi työväenluokalle ja siis myös itselleen. Naisten luokkatietoisuuden herättämisen tarpeellisuutta ennen kaikkea osoittaa tämä väittelykin vaillinaisuuksineen, sillä tämä ehkä lie-

:: VIHA ::

Viha on petoeläimen luontoista; se on kuin kuolettava päihtymys ja sillä vahingoittaa usein enemmän itseään kuin tarkotettua lähimmäistään. Tämä määrittelmä vihasta pitää paikkansa useassa tapauksessa.

Viha täyttää nyt mailman. Kansat syöksyvät toisiaan vastaan vihaten ja tuhoten toisiaan. Mutta porvarilliset riistäjät näyttävät tästä kylvöstä kultaisen sadon. Kansojen kärsimyksistä, puutteesta ja kyynelistä he myntäävät kultaa ja rikkauksia.

Onko milloinkaan riisto ollut niin rajatonta, työväestön sorranta niin häikäilemätöntä kuin tänä hävittävä vihan aikana? Ei ole ihme jos niin moni äiti kyyneltää ja moni isä raskaasti huokaa. Neitojen ja nuorukaisien mielet — jos he ovat vähänkään ajattelevia — täyttää kammema kuva tulevaisuudesta. Ja entäs lapsemme; pelastuvatko hekään vihan turmiolta? — Saavatko he ennakkoluuloista vapaata, koko ihmiskunnan onnea tarkoittavaa alkuopetusta kouluissa? Valitettavasti eivät. — Heidänkin mielensä kylvetään vihan sie-

meniä. Vieraita kansallisuuksia opetetaan vihaamaan ja halveksimaan, sensijaan, että opetettaisiin kansojen veljeysrakkautta. Miksi täytyy lapsiinkin kasvattaa vihaa? Eikö ole toivoa, että Saksan hirmuhallitus sotamahtineen tulee kukistetuksi ennenkuin nousseva sukupolvi on mieluusijässä. Nyt vetää Saksa julmuudessaan vertoja Rooman keisarin Neeron aikuisille verilöylyille. Suomen porvarien tahdosta se on raadelut pienen Suomemmekin ja sen julmuudet väkisininkin nostattavat vihaa, joka tosin ei poista Saksan eikä muunkaan maan militaristista julmuutta. Saksan ryöstöretket toisiin valtakuntiin voisi lopettaa sen oma kansa — työväestö — jos he olisivat todeksi oikeutta rakastavia ja yksimielisiä.

Kaikkissa maissa kaikkina aikoina ovat rahavallan mahtipylväät saaneet telkkiä työväenluokan kärsimyksillä ja kyynelillä; niinpä täälläkin. Joukkovangitsemi-

(Jatkoa kolmannella sivulla)

Mietteitä itsekasvatuksesta

Tuli tässä yksinäisyydessä mieleeni, etteikö ihminen voi kasvatata ja kehittää itseään toisenlaiseksi kuin ihmiset yleensä ovat. Meidän täytyy myöntää, ettemme ole läheskään sielullisesti ja käytökseltämme sellaisia kuin ihmiset voisivat huonoissakin olosuhteissa olla. Yksi jokapäiväisiä yleisiä paheitamme on toisistamme juoruttaminen ja pahantuhuminen. Kerrotaan toisistaan, kysellään ja ihmetellään, ja huolehditaan toisten asioista aivan kaikista pienimpien seikkojen mukaan. Tiedetään niin tarkoin, miten toinen ihminen elää, mitä syö, juo, miten tekee työnsä, miten säästää, minkä näköinen hän on j. n. e. Kyllä tällaiset tavat joutaisi jättää pois jo meidän aikaisten ihmisten ohjelmasta. E-lämmehän sivistyksen ja uudistuksen ajalla, vaikka monessa suhteessa se ei siltä näytä. Mutta me ihmiset keskenämme teemme elämämme vieläkin sietämättömämmäksi tällaisilla typerän itsekkäillä tavoilla. Tätä joutavaa tapaa on meikäläistenkin edistysmielisten ihmisten keskuudessa niin äärettömän paljon. Tositoveruutta on liian vähän —

ehkäpä ei ollenkaan. Olemmeko me ihmiset niin pahansuopia, ettemme voi edes koettaa ajatella toistemme mahdollisia parempia puolia, emmekä vain aina etsisi kaikenlaisia vikoja ja virheitä, joista koetamme sitten sanoa mahdollisimman pistävästi.

Hyvät tavat ovat sen arvoiset, että niitä kannattaa jokaisen kehittää itsessään. Lause: "Kaikki mitä te tahdotte, että ihmiset tekevät teillä, niin tehkää te se myöskin heille" on mittapuuna jokaiselle ihmiselle suhteestaan lähimmäiseensä. Kun meitä itseämme loukkaa naapurimme ja seuraveriemme katens ja halpamielisyys, niin muistamalla sen vaikutusta itseemme, ja jättämällä sellaisen käytöksen pois omasta elämän ohjelmastamme, sellaiset tavat loppuvat.

Sielumme, eli henkinen minäimme on yhtä tärkeä kasvattaa ja jalostaa kuin ruumiimmekin. Sielumme jalostus olisi paljon suuremmasta merkityksestä kuin ulkopuolinen ruumiimme koristelu. Ei ihminen ole vielä sillä hyvä jos hän on ulkoapäin vaikka koreaa kuin ruusupensas ja sisältäpäin syvimusta, tietämätön ja alhainen. Näistä voisimme itsekukin ajatella itseemme ja vieläpä keskustella joukoissakin.

En ole huomannut Toverittaren palstoilla tästä asiasta koskaan mitään, enkä tiedä joko tätä pidetään kirjoittamisen arvoisenakaan. Minä vaan piirtelin näitä muutamia bajanaisia ajatuksia, koska tiedän, että moni muukin ajattelee ja kärsii näistä epäkohdista.

Toveruudella, Jenny Soiminen.

(Jatkoa toisella sivulla)